

over de ordinære og extraordinære Bevillinger til Fremme af dette Forsvarsmiddel. Denne Ytring af den ærede Ordfører fra ifjor, at, naar man vil Noget, skal man ogsaa ville det for Alvor, kunde jeg nok have Lyft til at føre noget videre i Forbindelse med Sagen om at skaffe Midler til at sætte vort Fædreland istand til bedre at forsvare sig. Der er fra alle Sider kommet Udtalelser om, at man vil Noget i denne Sag, for hvis Fremme Regjeringen har udtalt sig med saa stor Styrke. Ogsaa fra Flertallet i dette Thing, der efter min Opfattelse væsentlig bærer Skylden for, at Sagen har lidt Standsning i længere Tid, er der kommet Udtalelser om, at man vil Noget, og derfor siger jeg, at ville de Herrer Noget, saa ville de det forhaabentlig ogsaa for Alvor. Hvad nu den høie Regjering's Stilling til selve Sagen angaar, da er jeg den høitærede Conseilspræsident taknemlig for de Udtalelser, der fra hans Side ere faldne; men der er dog i Forbindelse med denne Sag et Punkt, med Hensyn til hvilket jeg for mit Bedkommende maa beklage mig over Regjeringens Stilling. Jeg mener her Spørgsmaalet om at støtte Sagen ved at reise extraordinære Midler gennem en Indkomstskat eller en Formue- og Indkomstskat, hvilken af dem man nu kunde blive enig om. Det er min fulde Overtydning, at dersom den høitærede Conseilspræsident i Forbindelse med den Udtalelse, han med saa stor Styrke fremkom med forleden Dag, havde sagt: Vi erkjende ikke, at det er nødvendigt at støtte denne Sag med en Indkomstskat, men da det er forbudt med saa stor Styrke fra Flertallets Side her i Thinget, saa ville vi, for at gjøre alt Bort til, at Sagen kan blive fremmet paa alle mulige Maader, høre os for Flertallet og gaa ind paa, at der reises extraordinære Midler til Støtte for Sagens Fremme. Man vilde saa med det Samme have opnaaet, at det kunde blive klart, om der virkelig i Befolkningen er saa stor en Tilslutning til denne Skat, som Flertallet i dette Thing har givet det Udseende af, at der er. Der er vel i mange Henseender fremkommet Tvivl om, at det forholder sig saaledes, men derom skal jeg ikke udtale mig. Jeg skal kun tilføie, at gennem en saadan Skat vil man komme paa det Nøie med, om de have Ret, der mene, at Folket elsker en saadan Skat, eller om Retten er paa deres Side, der mene, at det Mødtsatte er Tilfeldet. Det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) udtalte, og efter min Mening meget rigtigt, at det Bedste vilde være, om vi fra alle Sider i denne Sag strakte os saa langt som muligt for at opnaa Enighed; deri er jeg som sagt fuldkommen enig med ham. — Af almindelige politiske Udtalelser har jeg i dette Dieblif ikke mange at gjøre. Jeg har i alt Fald tilbøielig den samne Opfattelse af Stillingen den 14de Mai som den, der blev udtalt af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Ch. Nielsen), der forment,

at der dengang var en noget forandret Stemning paa forskjellige Steder og navnlig, at der var flere Betingelser end tidligere for, at der kunde føres en frugtbar Forhandling her i Thinget. Jeg mener ogsaa, at de Indrømmelser, som dengang bleve gjorte i det Mindste fra en større Del af Flertallet, og som ikke vare uden Betydning, bare Vidnesbyrd om den forandrede Stemning, og det var dengang et levende Onske hos mig, at denne Stemning maatte blive mødt med en tilsvarende Stemning fra andre Sider, hvor den nødvendigtis maatte findes, saafremt der skulde være Tale om Fremme af det hele Lovgivningsarbejde. Hvorvidt der nu ved Dannelsen af det Ministerium, som kom tilstede den 11te Juni, er taget tilstrækkeligt Hensyn til denne Stemning, skal jeg ikke nu udtale mig om. Jeg er ikke af den Formening som flere andre ærede Medlemmer, der i næsten Alt, hvad den høitagede Regjering har foretaget sig, søge at finde en Krigserklæring. Jeg mener, at vi bør gaa til Behandlingen af de enkelte Spørgsmaal og da tage vort Standpunkt i hver enkelt Sag, saaledes som vi se den; først derefter kunne vi da komme til at danne os en Formening om, hvorvidt den Stilling, den høie Regjering indtager til Sagerne, er den rette eller ikke. Det har været min Formening i Tiden før Foraaret 1875, at man ikke fra Flertallets Side har stillet sig paa den her skildrede Maade, idet man i Stedet derfor har søgt at træde saa eksklusivt op, at man fjernede Alt og Alle fra sig, der ikke vilde gaa frem netop paa samme Maade, som man fra Flertallets Side vilde det. Mit Haab er nu, at Begivenhederne i Foraaret ville have medført Forandringer i saa Henseende, saa at man i Stedet for den demonstrative Optræden, man har benyttet saameget tidligere, kommer ind paa en virkelig Forhandling af de Spørgsmaal, der ligge for til Afgjørelse. Man har navnlig bebrejdet den høie Regjering, at den foretog det Skridt at udsætte Rigsdagen fra Begyndelsen af Oktober til Slutningen af November. Hvad nu selve dette Skridt angaar, da skal jeg ikke rette nogen Bebrejdelse derfor imod Regjeringen; men jeg kan dog ikke tilbageholde en kort Bemærkning til den Form, hvorunder Udsættelsen fandt Sted, idet jeg tror, at den høie Regjering ved at tage mere Hensyn til Lovgivningsmagten kunde have undgaaet en stor Del af de Bebrejdelser, den senere har været Gjenstand for. For det Første formener jeg, at Udsættelsen burde have været bejendtgjort noget tidligere, saa at Medlemmerne kunde have taget den i Betragtning ved Forberedelsen til Overreisen hertil, Noget, som en stor Del af dem bitterlig ikke har kunnet. Dernæst har jeg ogsaa forment, hvad der jo tidligere er sket, naar der var Tale om saadan Udsættelse, at der paa den ene eller anden Maade kunde være givet en Angivelse af de Grunde, som have været bestemmende for den høie Regjering i den Henseende.